

דברי חכמה



תפילה / גיורא פישר

מי יתן
ואתה פֶּכֶר זָקֵן
מְבַלְבֵּל.
אם אִזְּ אֶשְׁאַל:
לָמָּה הוּא לֹא בָּא לְבַקֵּר?
אֵל תֹּאמְרוּ:
אֲבָל, הוּא נָפֵל
לִפְנֵי הַמוֹן זָמָן.
אֲמָרוּ:
הוּא תָּיִת פַּח אֶתְמוּל
וְאָמַר שִׁיבוּא גַם מִחֵר.



גיליון מס' 2616 ל' בניסן תש"פ * 24 באפריל 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

יום הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות איבה

בכפר הנשיא

18.10.1948 – 9.6.1923

ליאון לייטמן

25.12.1948 – 14.8.1928

יונתן בולטר

13.6.1967 – 17.2.1923

אריה דביר

12.10.1973 – 18.8.1950

יעקב שרף

19.3.1978 – 15.3.1955

ארנון שוורצמן

16.6.1986 – 28.12.1966

גיל בן-עטר

16.5.1990 – 30.12.1970

שי קלמן

8.2.2002 – 14.6.1976

מורן עמית



"כי מידי דברי בו זכור אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד"

ירמיהו לא, יט

יִזְכָּר עם ישראל את בָּנָיו וּבָנוֹתָיו הַנָּאֲמָנִים וְהָאֲמִיצִים, סִילֵי צָבָא-הַהֲגָנָה לְיִשְׂרָאֵל, וְכָל לִוְחָמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֲטִיבוֹת הַלּוֹחָמִים בְּמַעֲרָכוֹת הָעָם, וְאֲנָשֵׁי קִהְלוֹת הַמּוֹדִיעִין, הַבִּטְחוֹן, הַמִּשְׁטָרָה וְשֵׁרוֹת בְּתֵי הַסֵּהר, אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמַלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל, וְכָל מִי שֶׁנֶּאֱרָחוּ בְּאֶרֶץ וּמְחוּצָה לָהּ בְּיַד מְרַצְחִים מְאָרְגָּוִי הַטָּרוֹר.

יִזְכָּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְפָּרֵד בְּזִרְעוֹ וְיִאָּבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים וְחֲמַדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הָרָצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ, שֶׁל הַנִּסְפִּים בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.

יִהְיוּ סִלְלֵי מַעֲרָכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנִּצָּחוֹן, חֲתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דּוֹר.





החיים אינם נמשכים / יאיר לפיד

זה לא נכון שהחיים נמשכים. תמיד אומרים את המשפט הזה והוא אף פעם לא נכון.

כשמת לך מישהו, החיים שלך, כמו שהכרת אותם, הסתיימו. המשפחה שלך עדיין שלך, אבל היא אחרת. ההורים שלך אחרים, הסדר שבו אתם יושבים סביב השולחן, הדרך שבה אתם זוכרים את הטיול ליוון, עם האלבום של התמונות המצחיקות שהפך לאלבום זיכרון.

זה לא נכון שהחיים נמשכים. אנשים שואלים אותך שאלה פשוטה כמו "מה שלומך?", ואתה יודע שהם מתכוונים לומר "אנחנו יודעים" או "אנחנו כאן בשבילך". בכל פעם שאתה עצוב כולם קופצים כדי לעודד אותך, ואין לך איך לומר להם שאתה לא רוצה קבוצת תמיכה, אלא להיות שעה בשקט מתחת לשמיכה.

זה לא נכון שהחיים נמשכים. אפילו אתה לא ממשיך להיות כמו שהיית. אתה ההוא שמתו לו. אתה ההוא שרואה בטלוויזיה את "הטוב הרע והמכוער" וזוכר רק עם מי ראית אותו בפעם הראשונה, אז בקולנוע אסתר הישן שכבר נהרס בינתיים. אתה ההוא שאם אתה צוחק, אומרים שהתגברת. אם אתה עסוק, אומרים שהתגברת. אם אתה נוסע ליותר משבועיים אומרים שברחת.

זה לא נכון שהחיים נמשכים. אפילו העבר שלך עובר עריכה, בכל פעם שאתה מספר איך לקחתם אוטובוס לבלומפילד לראות את הדרבי, אתה מתלבט אם לקרוא לו אחי, או אחי המנוח, או אחי זכרוננו לברכה. לפעמים אתה פשוט מוציא אותו מהסיפור, כדי למנוע מכולם מבוכה. פה ושם פוגשים מישהו שלא היה בארץ הרבה זמן, והוא שואל מה שלומו, ואתה אומר לו ששלומו כבר לא איתנו, ובסוף כמובן אתה צריך להרגיע אותו, אז אתה אומר לו שהחיים נמשכים. אבל הם לא.

זה לא נכון שהחיים נמשכים. הם נפסקים, ומתחילים מחדש. אחרת.

()

תיבת פנדורה, בתקופה הזאת.

"משהו יגע בנו, משהו ירגע בנו ולא יהיה עוד ממה לחשוש".

שושנה שרקי

מחיות כפיים לחייל בלבן / דליה זלצברג

רבבות ישראלים יצאו למרפסות במפגן תמיכה ארצי לצוותי הרפואה שלנו, הנמצאים בחזית המאבק מול נגיף הקורונה. ואני בחרתי השבוע לכבד ולמחוא כפיים לבן משק שלנו שנמצא יום יום בחזית. תקפתי אותו בכל השאלות שהטרידו אותי והוא בצניעות ובכנות האופיינית לו ענה לי בשמחה.

עמית חייט

עמית חייט בן כיתת "אופק", בנם של מיכי ודורית ואח לאורי ונדב. בן 33 נשוי באושר ואהבה גדולה לרון, אבא לעיליי בן השנתיים וגאיה בת החודשיים. עמית הסכים לענות לשאלותיי בשמחה.

מזה 4 שנים, אני עובד כאח מוסמך בחדר המיון במרכז הרפואי זיו-צפת. נמצא עכשיו בשלבי סיום של קורס מטעם בית החולים זיו, בקורס "על בסיסי" לרפואה דחופה בבית"ח רמב"ם.

בימים אלו אנו נמצאים באירוע לא פשוט במדינה ובעולם כולו, פנדמיה אמיתית, דבר שלצערי לא נלקח בחשבון ולא עלה על הדעת שיתרחש בדורנו.

בחדר המיון בזיו-צפת, ההתארגנות לאירוע בסה"כ הייתה מאוד מהירה. הצוות היה צריך להבין וללמוד איך לעבוד בצורה הנכונה והבטוחה ביותר, כאשר לצוות הכי חשוב הם המטופלים. את הפתרונות נתנו בעיקר הצוות הסיעודי של בית החולים.

חילקנו את חדר המיון לשני אגפים, בכל אגף 10 מיטות ששניים מהן מנוטרלות ע"י מכשור מתקדם לחולים קשים ומונשמים. אגף אחד לחולים כלליים שאינם נמצאים בקטגוריה של "חשודים" (בעלי קושי בנשימה וחום). אגף שני "אגף נשימתי" אשר מופרד משאר החולים והכניסה אליו מותרת במיגון בלבד ולרוב ללא מלווים. החולים באגף זה נמצאים תחת ההגדרה של "חשודים" עד לקבלת תשובת ל- Covid-19 (דבר הלוקח מספר שעות), לרוב אני עובד באגף זה. בנוסף אנו עובדים בחדר בידוד עם לחץ שלילי, מצלמה ואינטרקום (על מנת לצמצם מגע) עבור חולים עם חשד אמיתי, או שנמצאים בבידוד ביתי. חולים קלים הזקוקים לאשפוז, מתאשפדים בחדר בידוד במחלקה אליה הם מיועדים, עד קבלת תשובות למשטחים שנלקחו.

חולים חיוביים מועברים בצורה "מאובטחת" למחלקת ההתפרצות (מחלקת קורונה). בנוסף חילקו את הצוות ל- 3 תת צוותים על מנת שלא נבוא במגע אחד עם השני במקרה של הדבקה. לצערי אני לא עובד עם דודי פוקס באותה הקבוצה. בנוסף, חשוב לי שהציבור ותושבי הצפון בפרט, ידעו שהצוות הסיעודי והרפואי בחדר המיון הופך עולמות על מנת שחדר המיון יהיה מקום בטוח ככל האפשר ונגיש לכל המטופלים, עם מציאת פתרונות מאוד יצירתיים ומקצועיים ועובדים על כך מאוד קשה.

בימים אלו אני מרגיש טוב, כאיש צוות מועיל וחיוני. מאותגר, אך עובד מאוד קשה, שעות ארוכות (כ-12 שעות במשמרת), עם ציוד מגן על גופי, מה שמסרב ולא נוח.

יצא לי מספר פעמים לטפל בחולה שיצא חיובי (מאומת). בכל מקרה שכזה מתבצעת חקירה אפידמיולוגית ע"י ביה"ח ובכל פעם מחדש צריך לעבור תשאול, על מנת לוודא שהייתי ממוגן ע"פ הנהלים. למשל שני רופאים מהצוות שלי יצאו לבידוד ביתי למשך כשבועיים, עקב כך שלא התמגנו בצורה הנכונה עם חולה שהיה חיובי, דבר שמאוד מקשה על תפקוד הצוות. כמו גם יצא לי להנשים חולה שיצא חיובי לקורונה.

אינני חש בלחץ וגם אין לכך מקום בזמן העבודה, הלחץ מוביל לחוסר בשיקול הדעת. אנשי הצוות במיון חשופים תמיד למקרים קשים ומלחיצים גם ללא קשר לקורונה. בתחילת המגפה היה קצת חוסר וודאות, אך התגברנו על כך והעבודה מתבצעת בצורה יפה וטובה.

בתחילת האירוע היה קשה למשפחתי. אשתי רון הייתה מאוד מוטרדת מכך שאני נמצא עם חולי קורונה ומאוד פחדה שאחזור הביתה עם הנגיף. בכל זאת בבית יש ילד בן שנתיים ותינוקת בת חודש ימים. כאשר אני חוזר הביתה דבר ראשון אני מחויב להיכנס למקלחת, והדבר הכי קשה הוא לא לחבק את עיליי למרות שהוא רץ אלי כדי לקבל חיבוק, החיבוק קורה רק לאחר מקלחת טובה. כבוד גדול יש לתת לרון, שנמצאת לבדה רוב שעות היום עם שני ילדים קטנים ומטפלת בגבורה בשניהם, עקב השעות הארוכות שאני מחויב לבית החולים. חייב לציין שבצפת אין מחסור בציוד (מסיכות וחליפות), הכל בסדר! ביה"ח דואג מאוד לצוות.

***שאלה: האם אתה מרגיש שחולים רגילים פוחדים או נמנעים מלהגיע?**

בתחילת האירוע חדר המיון היה מקום שומם, אנשים פחדו להגיע, הייתה אווירה של "**השקט לפני הסערה**", מהר מאוד הסערה הגיע והיום חדר המיון מלא בכל סוגי החולים.

***שאלה: האם לדעתך יש היסטריה והאם הנושא מטופל טוב?**

כמובן שיש היסטריה, אבל אי אפשר להאשים את הציבור בכך. זה אירוע שעדיין אף אחד אינו יודע איך להכיל ולא יודע מהן ההשלכות שיבואו בעקבותיו. אני מאוד אופטימי ומאמין שאם הציבור ימשיך להיות ממושמע וישמע להוראות, אנחנו ננצח.

לדעתי האירוע מטופל טוב בעיקר ע"י הצוותים בשטח שמפצים על כל מה שצריך.



לסיכום, עמית מאחל נחת ובריאות לכל בית כפר הנשיא ושנתראה בשמחות ובשבילי הקיבוץ.

ואני רוצה שוב להודות לעמית לכל החברים האחרים ששייכים לצוותי הרפואה שבלעדיהם לא היינו יכולים לשבת בשקט בבית.

ליקטה וכתבה

דליה זלצברג

שיר שנכתב במהלך המגיפה

בשנת 1800 - K.O'Meara -

ובהיעדר אנשים שחיים בבורות.
מסוכנים.
חסרי משמעות וחסרי לב.
אפילו האדמה החלה להרפא.

וכשהסתיימה הסכנה.
והאנשים נפגשו שוב.
הם בכו על המתים.
והם קיבלו החלטות חדשות.
והם חלמו חזיונות חדשים.
והם יצרו דרכי חיים חדשות.
והם ריפאו לחלוטין את האדמה.
בדיוק כמו שנרפאו".

הקרדיט לפרננדו בורסוק.

"והאנשים נשארו בבית.
והם קראו ספרים והקשיבו.
והם נחו והתעמלו.
והם עשו אמנות וניגנו
והם למדו דרכי הוויה חדשות.
ועצרו.

והקשיבו יותר לעומק.
מישהו עשה מדיטציה.
מישהו התפלל.
מישהו רקד.
מישהו מצא את הצל שלו.
והאנשים התחילו לחשוב אחרת.

והאנשים נרפאו.



יום השואה בחדר הסגור

שואה טייק 1

שואת הזיכרון

היום חל יום השואה. לשואה פנים רבות ומשתנות. פעם בין המילים "שואה" ו"גבורה" הפריד מקף. ה"שואה" הכילה בתוכה את כל מי שהלך כצאן לטבח. "הגבורה" קישטה את מרדכי אנילביץ' ולוחמי הגטאות. אחרי משפט אייכמן המקף חיבר בין שתי המילים. נעשה ברור שגם מי ששרד מחנה ריכוז והשמדה הוא גיבור לא פחות. השואה היא אישית וציבורית. לשואה יש את ה' הידיעה. רבים מאיתנו נוהגים להצמיד את השואה אל חזם ולהזדעק שהיא רק שלנו. הם טועים כמובן, השואה היא אוניברסלית. היא נולדה מהאנושי שבאדם על מנת לפגוע באנושי שבו. ומי שלא זוכר את זה נידון לשכוח, אחר כך הוא כבר יזכור...

יזכור

כי מי שזוכר שכח ומי ששכח יעיד
אין לאט הם נאלמו נודרי הנדר
שדבר לא לשכוח ושוב
מתים הנערים ונגנים בידם שוב
בקבוקי תבערה מתצלומים ישנים
מתנפצים באור צהב על דפן משרינים,
כי מי שזוכר שכח ומי ששכח יעיד
אין הן עולות ובאות מעברים
פאניות חלדות המבקיעות את השכחה
זעקות הקדיש מורשה ומאלטונה איכה
כתולעים מתפתלות במחלות הזכרון
עולים המתים מבוקבבנה ומביאליסטוק, שוב הנערים
מולנה מזמרים בשמים בקולות של מלאכים,
כי מי שזוכר שכח ומי ששכח יעיד
אין בנמירוב צחקים הקוזקים-
למה מיללים תינוקות בקישינב

ומדוע נאנקות התפילות במינסק?
שוב צונפים הסוסים בשבילי קולומיאה
שוב מרעידות נשים בטרנוב,

כי מי שזוכר שכח ומי ששכח יעיד
איה הפלו חותמות הזמן, ושוב
מובלים יהודים לדכאו, לבוכנולד, לנויגמה,
שוב הם משפלים למות בברונסבריק, שוב הם
מתים כמו בהתנצלות בטרבלינקה, בחלמנו, במידנק,
עוד מנגנים ולס אחרון באושויץ ובברגן-בלזן,
עוד חורקות שנים מתפוררות בטרזין ובסובבור,

כי מי שזוכר שכח ומי ששכח יעיד
כי אנחנו היינו כל זקן ששם הוצא להורג
וכל תינוק שלמות שם נורה,
אנחנו תא של זכויות מול ישראל,
כי מי שזוכר שכח ומי ששכח יזכר
כי היינו
ישראל.



שואה טייק 2

סוג של צדק פואטי קוסמי זה כאשר יום השואה נופל באותו יום שהוא לגמרי
במקרה גם יום הולדתו של מחוללה הגדול אדולף היטלר.
20 באפריל. ביום שבו נולד הדיקטטור הגדול החלו להתהוות התהליכים שיגיעו
לשיאם בעוד כמה עשרות שנים, וישטפו מיליונים אל המוות לאחר שיכסו את
אירופה וחלקים גדולים אחרים של העולם, בגלים של רוע אנושי. וכמו שכבר
כתבה חנה ארנדט הרוע הזה היה אנושי ובנלי מעיקרו.

ויסלבה שימבורסקה שמתה ביום ההולדת שלי, כתבה שיר שנקרא "תצלומי
הראשון של היטלר", בשיר זה היא מתארת איך לא חסרו אותות בשמים ובארץ
שבישרו את בואו: שמש אביבית, צמחי גרניים בחלונות... אכן זו דרכו של עולם,
כמעט כמו שכתב ביאליק ב"בעיר ההרגה": השמש זרחה, השיטה פרוחה ועוד
מעט השוחט ישחט...

תצלומי הראשון של היטלר | ויסלבה שימבורסקה

ומיהו התינוקון הזה שבמתניה?
זהו אדולף היטלר, בנה של משפחת היטלר!
אולי יהיה דוקטור למשפטים כשיגדל?
או טנור באופרה של וינה?
של מי היד הקטנטנה הזאת, של מי האזן, העין, האף הזעירים?

שֶׁל מִי הִבְטָן הַקְטָנִי הַמְלָאָה חֵלֶב, עֵדִין לֹא יָדוּעַ:
 שֶׁל דָּפֶס, רוֹפֵא, סוֹחֵר, כְּמֶר?
 לֹאן יִגְיעוּ הַרְגָלִים הַקְטָנִי, הַמְצָחִיקוֹת הַלֵּלוּ, לֹאן?
 לַגִּנוֹן, לְבֵית־הַסֵּפֶר, לְמִשְׁרָד, לַחֲתָנָה
 אוֹלֵי עִם בְּתוֹ שֶׁל רֹאשׁ הָעִיר?
 עוֹלָל, מְלֶאכֶן, פְּתִיתוֹן, קֶרֶן אוֹר,
 כְּשֶׁבֶא לְעוֹלָם אֲשֶׁתִּקְדֹּ,
 לֹא חֲסָרוּ אוֹתוֹת בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ:
 שְׁמֵשׁ אֲבִיבִית, צִמְחֵי גִרְנוֹיִם בְּחִלּוֹנוֹת,
 בְּחֶצֶר מוֹזִיקָה שֶׁל תִּבְתֵּן נְגִינָה,
 נְבוֹי מְצֻלַח בְּעִטִּיפַת נֵר וְרֹדֶה,
 מִמֶּשׁ לִפְנֵי הַלְדָּה חִלּוּמָה הַנְּבוֹאִי שֶׁל הָאֵם:
 לְרֹאוֹת בְּחִלּוֹם יוֹנָה — בְּשׁוֹרָה מְשֻׁמַּחַת,
 לְלֶכֶד אוֹתָהּ — יִגְיעַ אוֹרֶחַ מִיֶּחֶל זֶה מִכְבֵּר.
 טוֹק טוֹק, מִי שָׁם, זֶה לְבוֹ שֶׁל אֲדוֹלְפִיק פּוֹעֵם.
 מוֹצֵץ, חֲתוּל, סֶנְרוֹן, רַעֲשׁוֹן,
 הַבְּחוּרוֹן בְּרִיא, תּוֹדָה לָאֵל,
 דּוֹמָה לְהוֹרִיו, לַחֲתָלְתוֹל שְׁבֶסֶל,
 לִילָדִים מְקַל הָאֲלֻבוֹמִים הַמְשֻׁפְּחָתִיִּים הָאֲחֵרִים.
 נוֹ, הָרִי לֹא נִתְחִיל לְבָכוֹת עֶכְשָׁו,
 אֲדוֹן צֶלֶם יַעֲשֶׂה קְלִיק מִתַּחַת לִשְׁרוּל הַשָּׁחַר.
 פּוֹטוֹ-קְלִינִיגֶר, גְּרֶבֶנְשֵׁטְרֶסֶה בְּרֶאוּנֶאוּ,
 וּבְרֶאוּנֶאוּ הִיא עֵינָה קֶטְנָה אֶךְ מְכַבֶּדֶת,
 חֲבָרוֹת סוֹלִידִיּוֹת, שְׁכָנִים טוֹבִים וְיִשְׁרִים,
 נִיחּוּם עוֹגֶת שְׁמֵרִים וְסִבּוֹן אֲפֻרֹרִי.
 יִבְתֵּן הַפְּלָבִים וּפְעָמֵי הַגּוֹרֵל אֵינָם נִשְׁמָעִים.
 הַמּוֹרָה לְהִיסְטוֹרִיָּה מְרֹפֶף אֶת צִוְּאָרוֹ
 וּמְפָהֵק מְעַל לְמַחְבְּרוֹת.

 תרגום: רפי וייכרט

שואה טייק 3

1. תשמעו סיפור: בשנת 1941 היה א' נער כבן 14 כאשר הוריו מסרו אותו
 לאלמנה פולניה באזור ששכנו בו פולנים שמוצאם מגרמניה מאז חוזה ורסאי.
 הייתה זו איכרה שהיה לה משק קטן ושבעלה נהרג באיזושהי תאונה זמן קצר
 לפני כן. הם נפרדו ממנו מהר ונעלמו. כעבור זמן התברר לו שמתו במחנה
 ריכוז.

2. א' חי בתחילה במסתור אך משום שהיה נער חסון, בלונדיני ובעל עיניים
 כחולות יצא עד מהרה מהמסתור והתחיל לעזור בעבודות המשק החקלאי

- הקטן. חלב את הפרות ועבד בשדות. כך חלפו להן כחמש שנים וא' גדל והתחזק בעבודות החווה והקשר בינו לבין האלמנה הצעירה התחזק והעמיק.
3. אבל אז לפתע הסתיימה המלחמה וא' נפרד מן האלמנה הפולניה ובדרך לא דרך הצליח להגיע לארץ ישראל, לא לפני שבילה שנה בקפריסין שי שקיבל מהבריטים. האלמנה הפולניה ממוצא גרמני, גורשה מיד עם תום המלחמה מהאזור לגרמניה עם עוד כמה מאות אלפי פולנים ממוצא גרמני.
4. בארץ א' הצטרף לקיבוץ בעמק הירדן נשא לאישה את ח' ונולד להם בן יחיד ניר. כדי לא להאריך, כעבור 18 שנה בשנת 1968 ניר נהג בטרקטור לחלקת הבנות שליד הירדן ובדרך לשם עלה על מוקש שהוטמן בלילה ע"י פלסטינים שחדרו מירדן. יחד איתו נהרג מתנדב גרמני צעיר שהגיע לקיבוץ עם קבוצה של נערים ונערות מגרמניה. למחרת ניר נקבר בבית הקברות של הקיבוץ וגופת הנער הגרמני הוטסה לגרמניה. כעבור חצי שנה מתה ח' אשתו של א' משברון לב.
5. א' השבור החליט לצאת למסע אל עברו והצליח לאחר מאמצים מרובים להשיג את כתובתה של הפולניה ממוצא גרמני שהסתתר אצלה בזמן המלחמה, יצר איתה קשר ונסע לבקרה. כאשר הגיע לביתה שבעיר שטוטגרט היא הזמינה אותו לשבת והגישה לו כוס קפה ועוגת תפוחים. כשהחלו לשוחח הבחין פתאום בצילום ממוסגר של בחור צעיר שניצב על שידה גדולה. כאשר התקרב לראות את הצילום מקרוב התברר לו להפתעתו שזהו צילום של הנער הגרמני שנהרג יחד עם בנו על הטרקטור. כששאל אותה על הצילום, סיפרה לו שכמה זמן לאחר שעזב את החווה גילתה שהרתה לו ונולד להם בן שגורש יחד איתה לגרמניה. היא לא גילתה לנער מי אביו ורק סיפרה לו שאביו נהרג בתחילת המלחמה.



6. כשהנער גדל החל לגלות עניין ביהודים ובמדינת ישראל ולאחר זמן החליט יחד עם קבוצה של נערים ונערות לצאת לתקופת התנדבות בקיבוץ בישראל. הוא הגיע לקיבוץ בעמק הירדן וכעבור כמה חודשים כשנסע בטרקטור עלה על מוקש יחד עם עוד נער מהקיבוץ ושניהם נהרגו. א' התבונן בצילום והבין שביום אחד שכל את שני בניו. אחד קבור בישראל ואחד בגרמניה. זהו

הסיפור. 7. אני לא ממש יודע איזה לקח להוציא ממנו על החיים ובכלל, חוץ מזה שהעולם שאנו חיים בו הוא חרא של עולם, למרות שפה ושם אפשר עוד לפגוש

בכמה רגעים נפלאים וקצרים של אושר. וזהו. פחות או יותר.
כולה שואה.

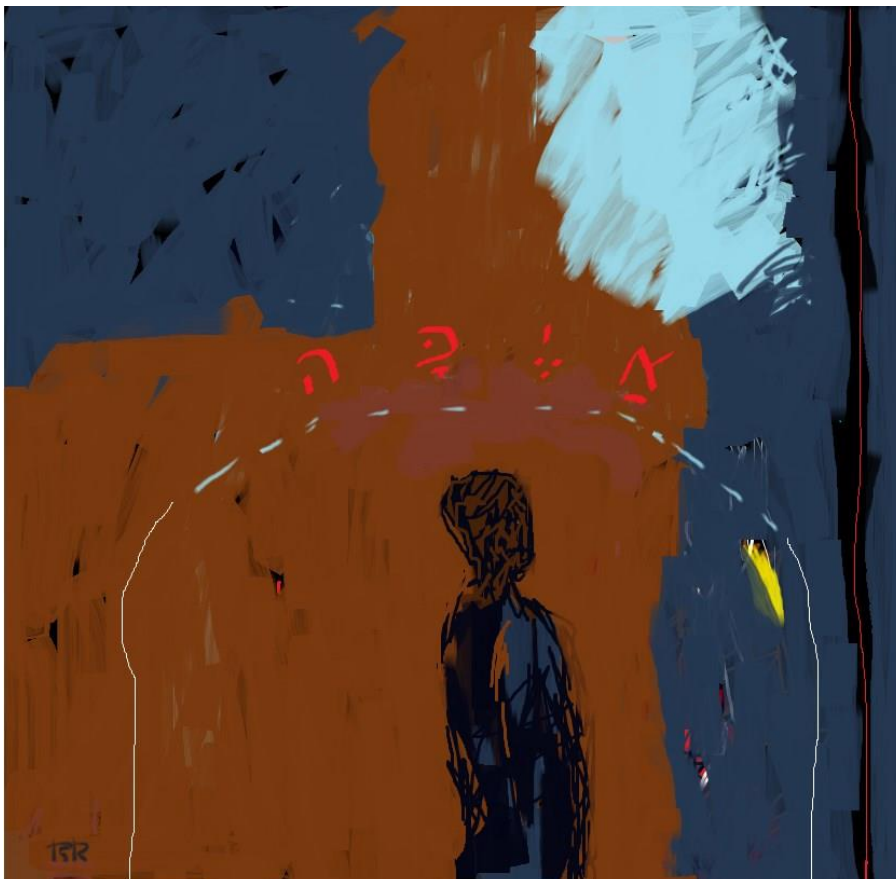
שואה טייק 4

ביום השואה בשעה 10:00 קורעת את הלב צפירה בת שתי דקות. החיים
עומדים מלכת לזכר המתים. ובאותו רגע אנחנו מתחלקים לשלוש:
אלה שעומדים וזוכרים.
אלה שלא עומדים.
ואלה שעומדים וסופרים
את אלה שלא עומדים. אבל

כשאני עומד בצפירה

כְּשֶׁאֲנִי עוֹמֵד בְּצִפִּירָה
אֲנִי לֹא, אֶף פֶּעַם לֹא
מִסְתַּכֵּל מִי לֹא עוֹמֵד.

אֲנִי רַק מִסְתַּכֵּל פְּנִימָה
אֶל תּוֹכִי וְרוֹאֶה אוֹתִי
עוֹמֵד שָׁם וּבֹכָה.



דודו פלמה.



על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

כתר מלוכה – מפגש ספרותי עכשווי

כבר חמישה שבועות שאיננו מלמדים בוותיקי הגליל. העמותה ממשיכה לפעול "מרחוק" שזה הכי קרוב שרק יכול להיות, הן לצרכים הפיזיים של הוותיקים, והן לתעסוקה בדרכים שונות.

השבוע התבקשנו, המורים של וותיקי הגליל ללמד את המקצוע שלנו באופן שונה, ליצור שיעור בכתב. אז הנה מה שהכנתי. מתאים לכל שוחרי הספרות העברית, ולכל המתעניינים בכלל, אשמח לקבל משוב.

* * *

בסיומו של ליל הסדר, בהיותנו בסגר ובזום, אחרי ששרנו אחד מי יודע וחד גדיא, ביקשו הילדים והנכדים ברחבי הארץ להמשיך לשיר. אחד השירים שעלה, הוא שיר חדש שנכתב ממש בימים אלה. לא הכרתי את השיר קודם לכן, וכבר בשמיעה ראשונה (ובצפייה בסרטון ביוטיוב) הרגשתי שיש כאן משהו חדש ומיוחד. השיר נקרא "כתר מלוכה" – כתב, הלחין ושר – ישי ריבו. אני ממליצה להאזין לשיר ביוטיוב (חפשו "כתר מלוכה – הקליפ הרשמי והנה הקישור לשיר <https://www.youtube.com/watch?v=QSAZnYdvVak>), וגם לקרוא את המילים המופיעות להלן:

כתר מלוכה

ישי ריבו

מילים: ישי ריבו

לחן: ישי ריבו

בין תרומה לתצווה
יום הולדת קצת משונה
הכל רגיל כאן לכאורה
במה, קהל ואהבה

בין תצווה לכי תישא
(ה)אסתר פורים משתה שמחה
מי יחנה ומי יסע
ומי ישא בתוצאה

בין כי תישא לויקהל
עולם מפסיק להתקהל

להשתתק להסתגר
ישמעאל אדום וישראל

בין ויקהל לפקודי
אין איש בעיר ובשדה
כבר אין מול מי להתנהל
מגדל בבל שוב מתבלבל

ומה אתה רוצה שנבין מזה
איך מתרחקים ומתקרבים בכאב הזה
רוצה לחיות אותך
ולא להיות לבד

ומה אתה רוצה שנלמד מזה
ואיך נדע להתאחד בפרוד הזה
עד שניתן לך
כתר מלוכה

בין פקודי לויקרא
כולנו באותה סירה
אביב הגיע פסח בא
ואיתו תקווה רבה

שתקרע את רוע הגזירה
לכה דודי לקראת כלה
כבר אין לנו כוחות יותר
להתמודד להילחם

ומה אתה רוצה שנבין מזה
איך מתרחקים ומתקרבים עם הכאב הזה
רוצה לחיות אותך
ולא להיות לבד

ומה אתה רוצה שנלמד מזה
ואיך נדע להתאחד בפרוד הזה
עד שניתן לך
כתר מלוכה

עד כאן השיר, עכשיו בואו נתבונן בו:

- בתי השיר פותחים ב"בין תרומה לתצווה", "בין תצווה לכי תישא", "בין כי תישא ל"ויקהל" "בין ויקהל לפקודי" "בין פקודי לויקרא". אלה הם שמות פרשות השבוע בספר "שמות" ותחילת ספר "ויקרא". הלוח העברי הוא לא רק לוח החדשים העבריים והימים על פי אותיות האלף בית, הלוח העברי מתחלק על פי פרשות השבוע. פרשת תרומה הייתה ב-29 בפברואר, ופרשת ויקרא ב-28 במרץ. מה התרחש אצלנו בחודש הזה?
 - מהם שני החגים המופיעים בתקופה זאת?
 - "(ה)אסתר פורים משתה שמחה" מה עושה שם האות ה? (רמז: "הסתר פנים").
 - "משתה שמחה", ובבית שאחריו "עולם מפסיק להתקהל", מזכיר לנו את הסגר שהתחיל אחרי פורים. איך היה אצלכם?
 - "ישמעאל אדום וישראל" – מה המשמעות של הצירוף הזה? ואיך הוא מתקשר למגדל בבל? מה הייתה מטרתם של בוני מגדל בבל? האם אפשר להקיש מכך על ימינו?
 - "איך מתרחקים ומתקרבים בכאב הזה?" איך משפיע עלינו, על כל אחד ואחת, הריחוק?
 - "ומה אתה רוצה שנבין מזה?" – מה אנחנו, כל אחד ואחד מאתנו, מביין מהתקופה הזאת שהתחילה בפרשת "תרומה" וממשיכה עד עכשיו, אחרי שאביב הגיע ופסח בא והלך לו?
 - ולבסוף: שם השיר הוא "כתר מלוכה" הכתר הוא כתרו של האלוהים (צירוף שמופיע במקומות שונים במקורות) אבל, בתקופה שלנו יש משמעות נוספת לשם הזה, מהי משמעות שמו של השיר?
- לאלה מביניכם שיפתחו את השיר ביוטיוב ("כתר מלוכה – הקליפ הרשמי") שימו לב לעיצוב הגראפי המקסים, של שילוב המילים עם התמונות.

בתקווה ש"נדע להתאחד בפירוד הזה" – שבת שלום, פרשת "שמיני", להתראות בקרוב

תמר וולפין



פינה קטנה וירוקה

שלום חברים,

- אז באשקלון התגלה בחפירות, שהרומאים אהבו לאכול דגים. נמצאו גם גתות לייצור יין וגם מתקנים נדירים להכנת ציר דגים.
- החלה עונת הקינון, אי לכך יש מצב שיפלו גוזלים מהקינים. אז מה עושים אתם בוודאי שואלים. אז
- 1. אם אפשר, רצוי להחזיר אותם לקן שלהם. לבזים אפשר לשים קרטון ולשים גבוה על העץ.
- 2. להתקשר לרש"ג 3639* והם יכולים לפנות אתכם לפקח האזורי או לחיבולנס. אזהרה!! אין לגעת או להתקרב לגוזלים של עורבים!!
- ישנן ציפורים שימשיכו לטפל בגוזלים על הקרקע. אם יש שאלות, אפשר להיעזר בי 050-57776747.
- שימו לב – עונת הנחשים והעקרבים התחילה. כדאי לנקות מסביב לבתים את הצמחייה שגדלה. אני מזכיר לכם שהנחשים הם חיות מוגנות ואסור להרוג אותם. יש להתקשר ללוחדי נחשים.
- לפחות דבר אחד טוב יצא מהקורונה – זיהום האוויר בעולם פחת משמעותית, בגלל שאין רכבים, מפעלים ומטוסים שמזהמים, עד כדי כך שניתן לראות את האוורסט מרחוק ומת"א את החרמון. גם החור באוזן התקטן (לא יודע אם זה בגלל הקורונה או לא, אבל זה עובד).

שיהיה לנו סופ"ש ירוק

איציק

סיפור / שושנה ש.

הוא ישב בחוץ על המרפסת וקרא עיתון. עצרתי לידו לשאול לשלומו. (במרחק של 2 מטרים כמובן).

"שושנה אני רוצה לומר לך משהו" הוא אמר.
אני כאן במקום הזה מראשיתו. הקמנו אותו ביחד, כל חבורת הותיקים של המקום. נו טוב, אני לא צריך לספר לך את זה, אני חי פה כבר הרבה שנים.
אבל היום אני מאוד שמח שאני חי כאן. כל יום אנשים מטלפנים אליי הביתה, לפעמים אני גם לא יודע מי מדבר, אבל הם שואלים לשלומי, ואם אני צריך משהו. את יודעת מה? זה מרגש אותי. אתמול באה לכאן שכנה, שאף פעם אני לא רואה אותה באיזור שלנו, היא אמרה לי יפה שלום. ושאלה אם היא יכולה לעשות בשבילי משהו. וכו, אני מתרגש מזה. מאוד.

טוב לי כאן. אני מלא גאווה. רציתי רק לספר לך את זה, כי את יודעת להקשיב.

אני גאה להיות חלק מהמקום הזה.

שימו לב איך כל אותיות
האלף בית
צפונות ונסתרות
בתוך המגן דוד המפורסם
שכולנו מכירים.
למי שיגיד
שאפשר לשים שם
גם אותיות בשפה אחרת,
שינסה....



ערב יום הזיכרון:

השנה טקס יום הזיכרון ייערך ב-28.4,
יום שלישי ויועבר בשידור חי בצורה מקוונת.

הטקס ישודר החל מהשעה 19:50.

לינק לשידור ישלח בהמשך.



יום העצמאות

"ושוב נצאה אל הדרך..."

הטרקטור יוצא שנית לחגיגות יום העצמאות *ביום רביעי

29/4 החל מהשעה 10:00 * IL

בתכנית:



פלאפל 🌮

נקניקיה בלחמניה 🥙

בירה 🍺

ערק אשכוליות 🍷

קרטיבים והפתעות לילדים 🔍

מסיבה עברית מטורפת 🎵

חג שמח מועדת תרבות וצוות עצמאות ILILIL רתם איילון

תערוכה ויצירה

בתום הקורונה 🕒

אני מארגנת תערוכת אומנות-

" משפחה יוצרת במשותף בעת 🦋🦋 קורונה "

אז חפשו לכם בד, קרטון, מגירה, או מדף שכבר לא בשימוש
יש מסביבנו ליד הפחים או בג'נקה ע"י המוסך הרבה פוטנציאל.

ותתחילו לצייר לפסל להדביק ביחד

בקיצור צרו מיזם משפחתי 🧑🧒🧒🧒🧒🧒 .

תחשבו שאתם בתחרות 🏆🥇🥈🥉

אז תתאמצו ממש תשקיעו חשיבה 🤔

מי שזקוק לייעוץ יכול לדבר איתי.

והעיקר העבודה המשותפת. בהצלחה 🍷

היצירות שלכם יכנסו לתערוכה, אשר תתלה ב'לב הקיבוץ'.

בואו נתחיל לעבוד. דליה זלצברג,





משולחן העורכת



על השמחה והצער / חליל ג'ובראן



שמחתכם היא צער שהלוט הוסר מעל פניו.
אותה באר אשר צחוקכם עולה ממנה
היא החביון שבו נקוו דמעותיכם.
וכי כיצד יהיה אחרת?
ככל שהעמיק איזמל הצער לחצוב בתוך הווייתך
יגדל האושר שתוכל בה להכיל.
אותו קנקן חימר שבו נמזג יינך
נשרף באש תנור הקדרים.
והקתרוס שמיתריו צרי לנשמתך
הלא גולף בלהב הסכין?

בהיותך שמח, התבונן אל תוך לבך
ותגלה שהדבר עצמו אשר הסב תוגה
הנו מקור הגיל והשמחה.
ובאשר עצבות עוטפת רוחך
שוב והבט אל תוך לבך
ותגלה: אתה בוכה על הדבר
אשר שימש לך מקור שמחה.
יש האומרים, "גדולה השמחה מן הצער",
ואחרים אומרים, "לא, כי גדול הצער הימנה."
אמן אומר אני לכם, לא ייפרדו השניים:
הן יחד לעולם ירדו, כשתי פנים למטבע.
עת תראה את האחד יושב בדד אל שולחנך,
דע לבטח, השני ישן על מיטתך.
לעד תנוד כמחוג מאזניים בין הצער לשמחה,
ורק עת תתרוקן כליל תמצא את עצמך
דומם ומאוזן בתווך.
כשיבוא שומר אוצרות חייך לשקול כספו וזהבו
אחת היא אם תכבד כף השמחה או כף הצער.



חג עצמאות שמחה!